

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie K. N. skazanego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2024 r.
kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30
marca 2023 r., sygn. IX Ka 1298/22, utrzymującego częściowo w mocy wyrok
Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 13 czerwca 2022 r., sygn. V K
1270/20,
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążając
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 30 marca 2023 r., sygn. IX Ka 1298/22 – w części dotyczącej oskarżonego N. K. – utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 13 czerwca 2022 r., sygn. V K 1270/20, skazujący go za przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. Ponadto Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok:

– w zakresie zawartego w pkt. VIII i XXI orzeczenia o karze łącznej i zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego,

– w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. III, V, VII (zarzucanych odpowiednio w pkt. I. 3. I. 4. I. 5) oraz orzeczonego w pkt. IV, VI, XVII obowiązku naprawienia szkody

i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla m.st Warszawy w Warszawie do ponownego rozpoznania. Natomiast w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II (zarzucanego w pkt. 1.2) i na podstawie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie umorzył.

Z kasacją od prawomocnej części wyroku Sądu odwoławczego wystąpił obrońca wyżej wymienionego skazanego.

Skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez pominięcie w uzasadnieniu wniosków i zarzutów wskazanych w pkt. 1.1 i 1.2 apelacji i niezamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakiejkolwiek argumentacji odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków tej apelacji w tym zakresie, a tym samym niewypowiedzenie się przez Sąd II instancji, na jakiej podstawie uznał je za niezasadne i dlaczego utrzymał w tym zakresie w mocy wyrok Sądu I instancji, gdyż uzasadnienie Sądu II instancji, pomimo zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w całości co do wszystkich 5 czynów zarzucanych skazanemu, dot. jedynie tej części w jakiej Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok oraz umorzył postępowanie, tj. w części co do której zobligowany był do sporządzenia uzasadnienia w myśl przepisu art. 457 § 1 k.p.k.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło oddalenie jej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

W zakresie wskazującym na zupełne nierozpoznanie zarzutów apelacji, o czym miałyby przekonywać treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, kasacja opiera się na nieporozumieniu. Faktem jest, że w sprawie, ze względu na mieszany, afirmatywno-kasatoryjny charakter wyroku Sądu Okręgowego w zakresie odnoszącym się do oskarżonego N. K., pisemne uzasadnienie wyroku zostało sporządzone w formie dwóch odrębnych dokumentów. Wprawdzie w części dotyczącej rozstrzygnięć o charakterze kasatoryjnym Sąd Okręgowy obowiązany był do sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku z urzędu (art. 457 § 1 k.p.k.), natomiast w zakresie utrzymującym w mocy – do uczynienia tego na wniosek strony (art. 457 § 2 k.p.k.). Jednak w takim wypadku nie jest celowe mnożenie dokumentów procesowych i rozdrobnienie pisemnego uzasadnienia dotyczącego tego samego oskarżonego na część sporządzaną z urzędu i na wniosek strony. Pożądaną praktyką powinno być sporządzenie jednego, kompleksowego uzasadnienia. Takie postąpienie nie będzie konfundowało stron, a z uwagi na krótki termin zawity do wystąpienia z wnioskiem, trudno uznać, by miała na tym ucierpieć sprawność postępowania.

Powracając jednak w realia niniejszej sprawy, przypomnieć należało, że na etapie doręczenia pisemnego uzasadnienia wadliwie przyjęto, że dotyczy ono całości wyroku i wyłącznie w takim zakresie zostało doręczone obrońcy skazanego adw. R. G., który odebrał je 20 kwietnia 2023 r. Uzasadnienie prawidłowe, sporządzone zgodnie z żądaniem obrońcy, sporządzone zostało 12 maja 2023 r. i doręczone temuż obrońcy 7 czerwca 2023 r. Ponieważ w dniu 15 maja 2023 r. obrońca wystąpił z kasacją, to – doręczając mu uzasadnienie w zawnioskowanym przez niego zakresie – poinformowano go o możliwości jej uzupełnienia (zmiany) w 30-dniowym terminie ustawowym (art. 524 § 1 k.p.k.) liczonym od dnia doręczenia uzasadnienia wyroku w zakresie wynikającym z wniosku. Z możliwości tej obrońca jednak nie skorzystał.

Z tego powodu, uwzględniając treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie można przyjąć, by doszło do pominięcia w uzasadnieniu wniosków i

zarzutów wskazanych w pkt. 1.1 i 1.2 apelacji i niezamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stosownej argumentacji w tym zakresie.

W uzasadnieniu kasacji wskazano dodatkowo, że brak jest podstaw do uznania, że skazany działał w zamiarze kradzieży saszetki z zawartością 10.000 zł, albowiem w saszetce nigdy nie znajdowała się wskazana przez Sąd kwota, zaś skazany nie wiedział, jaką operację bankową pokrzywdzony wykonał w banku (wpłatę czy wypłatę) i dlatego – wobec świadomości niepełnej znamienia wartości rzeczy, powinien odpowiadać na podstawie kodeksu karnego lub kodeksu wykroczeń w zależności od realnej wartości skradzionej rzeczy.

Także i ten zarzut należało uznać za bezzasadny w stopniu oczywistym. Ustalenia w zakresie strony podmiotowej przypisanego czynu stanowią komponent podstawy faktycznej wyroku i nie podlegają weryfikacji na etapie postępowania kasacyjnego z mocy ograniczenia z art. 523 § 1 k.p.k. Niezależnie od powyższego, podstawową metodą rekonstrukcji postaci i treści zamiaru przestępnego, jako efektu określonego procesu myślowego, jest – o ile to możliwe – oparcie się na treści wyjaśnień oskarżonego. W niniejszej sprawie oskarżony, w toku pierwszych wyjaśnień – uznanych przez Sąd za wiarygodne, przyznał się m.in. do przestępstwa popełnionego na szkodę G. B., a więc także okoliczności tego przestępstwa, w tym zamiaru jego dokonania oraz wartości pieniędzy, co do których sądził, że znajdować się będą w saszetce. Nie podawał przy tym, jakoby nie zdawał sobie sprawy, z jakiego powodu pokrzywdzony udał się do banku. Całokształt materiału dowodowego pozwala również wnioskować o *modus operandi* sprawców, zakładającym wybór konkretnej ofiary przestępstwa właśnie na tej podstawie, że opuściła ona placówkę banku, a więc posiada przy sobie większą ilość gotówki. Przypisanie zamiaru bezpośredniego zabarwionego dokonania kradzieży nie jest przecież uwarunkowane tym, by sprawca z góry znał dokładną wartość mienia, które zamierza ukraść.

Uwzględniając powyżej przedstawioną argumentację, wobec niestwierdzenia jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia kasacji, podlegała ona oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.

Jednocześnie, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego obciążono skazanego nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[PGW]

[ms]